

2b. 15

ORATIUNCULA
IN FUNERE

48.

56

*Amplissimi, Excellentissimi & Con-
sultissimi Viri*

DN.
D. MATTHÆI CUNONIS
JURIS CANONICI IN ACA-
DEMIA VIADRINA PROFESSORIS
& Amplissimæ Juridicæ Facultatis
Ordinarij

Peractis exsequijs ante ædes defuncti
pro more habita.

à

CONRADO BERGIO,
S S. Theol. Doct. &
Profess. P.

d. 29. April. Anno 1624.

FRANCOFURTI

Exscripta

Typis MICHAELIS KOCHII.

Supremum hominis diem, Magnifice
Dn. Rector, Viri Amplissimi, Reve-
rendi, Consultissimi, Excellētissimi,
Clarissimi, Prudētissimi, honoratissi-
mi, Juvenes nobiliss., præstantissimi;
Supremum, inquam, hominis diem,
ita plerumq; divina oracula indicare
solent: ut eum qui è vivis excessit ob-
dormiisse dicant, *cum patribus suis*. Et hæc quidem com-
munis est appellatio fatalis exitus: sive ita vixisset is qui ob-
ierat, ut reverâ mors illud esset quod dicitur: sive pietatis
effecisset studio, ut extremus vitæ hujus terminus, nihil ali-
ud esset quàm melioris vitæ nativitas. At si quod & *ætatis*
simul provectæ, & *prosperitatis*, & *pietatis* exemplum sin-
gulare extiterat: peculiari etiam ferè loquendi modo vo-
luit id ipsum scriptura exprimere. De Isaaco inter alios, in
Genesi Moses, *Mortuus est, inquit, senex & satur dierum,*
& aggregatq; est ad populos suos. Quo epitaphio alios præ-
ter *Abrahamum, Isaacum, Davidem, Jobum,* & peculia-
ribus in Judæorum Rempub. meritis insignem, Pontificẽ
Joadam, honoratos in divinis literis fuisse vix observabi-
tur. Satietas autem illa dierum, & *felicitatem* hujus seculi
quandam, & ex malorũ patientiã *experientiam vanitatis,*
& diviniore vitæ *desideriũ* continere videtur. Si quis enim
egestatis & afflictionum impatientiã vitam hanc oderit,
non magis illum saturũ appellare potes, quàm qui, cum ex-
remè esuriat, adversos stomacho suo cibos rejiciat nauseã.
Rursus

Rursus, cum non possimus nolle retinere illud, quod molestiam nunquam attulerit; si molestum, si triste nihil sentiamus in vitâ, *pleni* quidem *dierum* aliquando esse poterimus, quâ voce Jeremias alicubi utitur, saturi autem non magis dicemur, quàm qui, cum multa sumserit edulia, plura desideret. In eo autem alia est *ventriculi*, alia *animi* satietas, quod, cum stomachus sæpè cesset ab appetendo, animus nunquam; fieri potest, ut ille uno reffectus cibi genere, ne alium quidem illicò requirat: animus nunquam præsentivitâ satiari potest, quin eo ipso meliorem aliam continuo anhelet. Itaque abundantia secundarum rerum; inter quas vel primum locum obtinet *gloria* (gloriam cum dico eam intelligo quæ virtute parta sit; laus enim & fama aliunde quàm ex solidâ virtute nata, inflare animû fortassè potest, alere non potest) *abundantia* igitur secundarum rerû necessaria est, ut *pascamur*: *adversitates* ut *repleamur*: Quod si & pasti & repleti vitâ fuerimus, ut ad aliam porrò *aspiremus*, animo sua ipsius quodammodo *natura* præstat.

Ex his intelligitur, omnium quodammodo laudum summam quam brevissimè comprehendi, si de quopiam ita dixeris: *Mortuus est satur dierum*: uno enim verbo, & *virtutem* opum ac famæ genitricem, & ex difficultate rerum humanarum, *de earundem vanitate edoctam mentem*, & *pietatem* ei tribueris. Nullû enim est certius pietatis indicium, quàm cum affluentem plurimis rebus vixeris vitâ; vitâ tamè sine impatientiâ ac ambitione posse cõtemnere.

Non ego nunc illum dicendi campum ingrediar, ut ostendam

stendam etiã in *Eum*, cujus de hãc quasi vitæ cænã reliquias
sub terrã condi vidimus, *Ampliss. & Consultiss. Virũ Dn.*
D. MATTHÆUM CUNONEM, Juris Canon. Profess. &
Ampliss. Facult. Jurid. Ordinarium, elogium illud, quod
dixi, posse competere. Quanquam ego hic felix esse pote-
ram: eò quod rei ipsius & materiæ ubertas, pauperi linguæ,
aliquam facundiæ opinionem videatur conciliare posse.
Sed Illi, quorum viventium honori accedit, quod à vobis
defuncto tributum est, ita sese obligatos profitentur eo of-
ficio, quod exequiali huic solēnitati honorifica vestra præ-
sentia præstitit: ut non *re ipsa* tantum vos & vestros, lætiori
tamen, quod optant, casu, vicissim honestare velint: verũ-
etiam *verbo*, sive *noxio* lædere, sive *intempestivo* detinere,
nefas & indecorum esse existiment. Quapropter obnixè
rogaverunt, solam hanc orationis elegantiam consecraret,
ne quã prolixitate vobis molesta esset. Non diffidimus, vel
memoriæ vestræ, in retinendis ijs, quæ hãc ipsã horã labente
audivimus publicè: vel *diligentiæ* in legēdis ijs, quæ mani-
bus tenetis: vel in judicādis omnib. *equitati & perspicaciæ*.

Illis duntaxat paucis respondebimus, quibus fortasse
nimium videri queat, eo elogio nostrum hoc funus pro-
sequi, quod vix quinque, ijsq; *sanctissimis* juxta, si paucos
quorundam lapsus, & *felicissimis*, si difficiliorum exercita-
tionum vicissitudines excipias, divinitus evenisse legimus.
Quis enim existimet, nostrum etiã seculum taliũ virorum
ferax esse, qui Abrahamo, qui Isaac, qui Davidi, qui Jo-
bo, qui Jojadæ, sine injuriã & assentatione cõferri queant?
Id qui-

Id quidem tantò minus hoc tempore credi potest, quantò
ad lapsus pleriq; & nãvos aliorum, quàm ad virtutes & me-
rita oculatiores sumus. Diversam enim ab oculis naturam
hoc in genere mens hominis obtinet: *oculi* quod clarum
quodq; candidū est cernūt maximè: animus si quid obfu-
scat aliorū mores, id acerrimè observat: quod in illis splen-
didum est, quod candidum, aciem judicantis plerumq; ef-
fugit. Imò & *virtutes ipsas invertit invidia*, ut verè Poëta
queritur, & *sincerum vas, vitiosis titulis incrustat*. Qui ut
majoribus sufficiant negocijs, minora quandoq; negligūt,
ignavos nominat: qui sanitatis ac vitæ prodigi non sunt,
molles ac delicatos nuncupat: qui simulare aut fallere ne-
sciunt, *stultos ac stupidos* appellare solet. Davidis imò etiã
ipsius tempore, cum primum Absolone, & extremã rursus
senectã regis, Adoniã Duce, subditi, eum quem DEUS &
virtus ipsis præfecerat principem fastidirent: quot tum fu-
isse existimatis, qui plura regis vitia numerarent quàm me-
rita? Nunquam enim illi de rebellionē cogitassent, si idem
tunc fuisset ipsorum, quod nunc est nostrum de Davide ju-
diciū. Sed non poterant illi numerum benè malève fa-
ctorum ritè inire, qui si *unã in re essent offensi, beneficia*
obliviscebantur fortassis *decem*. Illos demum non fallit
summa, qui nec lædi amplius nec juvari possunt, hoc est, po-
steros. Absit tamen à nobis, ut ex decrepitã hãc mundi æ-
tate, quenquam omninò velut æmulum opponamus san-
ctissimis illis felicioris ævi luminibus. Non hoc quæren-
dum est, an aliqui ex nostris æquent illos? Hoc enim de-

speratur modestius: sed quinam ex nostris propius ad illos
videantur accedere? Non est nostrum vel adulatione ad-
dere quicquam, vel detrudere invidiâ. Vestrum iudicium
vestra existimatio esto, quatenus dierum plenitudo ac sa-
turitas, quæ quinq; duntaxat viris à scripturâ tributa legi-
tur, in Illum etiam accommodari possit: cui, ut notum est
omnibus, *virtus* rem & gloriam, amicis, Ecclesiæ, paupe-
ribus fructuosam; cui *etas*, rerumq; vicissitudo, junctum
cum patientiâ, mundi fastidium; cui ad compertam vitæ
hujus vanitatem, *sacra lectio & meditatio* accedens, solidi-
oris vitæ desiderium attulit. Inter alia quæ vel meminisse
recordando, vel legendo etiam cognoscere potestis, non
parum nos movere debet: quod in extremo senectutis suæ
morbo, ita non spernebat corporis medicinam; ut tamē
quod sarciebat quasi *indumentum animæ*, *exuere mallet*; &
quas fulciebat ædes, optaret deserere. Faciebat nimirū quod
omnes debent, qui perfectiorem pietatis gradum consecu-
ti, planē non jam sibi, sed DEO vivunt: ut nempè exces-
sum quidem ex *terrestri hoc tabernaculo* suspirent; ne car-
nem magis suam amare videantur, quàm DEUM: & præ-
sentem tamen vitam, quibus possint modis conservent; ne
id quod dedit DEUS, indignatione videantur magis *abij-
cere*, quàm *spernere* divini habitaculi desiderio. Tali
sigillo cum suam nobis pietatem probaverit Is, cui iusta
persolvimus, in eam profectò sententiam animus inclina-
re debet, ut existimemus, quicquid ab illo vel benè ante hac
unquam gestum, vel peccatum, (quis enim est homo qui
non

non peccet) vel toleratum est: eò id omne pertinuisse, ut partim *lactatus* dulcibus, partim insuaviorũ etiã aspersione à dulcibus *ablactatus* (quã pios educandi rationẽ Psalmographus alicubi innuit) eã dierũ satietate bearetur, quæ nõ nisi paucissimis à divinã benedictione solet contingere.

Nos autem, Viri omnium ordinum eminentissimi, non decet deplorare illum, qui quo satiatus erat, frui desiderit: quique, ut superioris nostri epitaphii voce rursus utar, non tam segregatus est à mortali & visibili hoc populo, quàm *ad immortalẽ eumq; meliorem populum aggregatus*. Ignoscite, quod meliores appello, ad quos *accedimus* morte nostrã, quàm quos ex hac vitã exeuntes *amittimus*. Istam enim vocem calamitatis & infirmitatis nostræ sensus, omnibus vel invitis extorquet. Equidem non probo *Theræos*, quos memorant nunquam solitos fuisse lugere illos, qui quinquaginta annos vivẽdo complevissent, quasi, qui eã essent ætate, satis jam vixissent diu. Minus tamen illi accusandi essent, si non *annos* spectassent morientis, sed *affectum*: si hos, quorum consortium nobis relinquere durum est, ad illos ritẽ comparare scivissent, quorum amore & desiderio, durũ nobis videri debebat, in ærumnoso hoc & parum læto consortio diu detineri. Hujus quidem rei consideratio efficit, ut quæ vox gratiis agendis potissimum inservire debebat, in preces & in vota malit erumpere. Insignis est nominis CUNONIANI, & illorum qui istius nunc Personam gerunt, virtus ac dignitas. Insigne officium vestrum, Magnifice Dn. Rector, cæteri que Viri
splen;

splendidissimi, honoratissimi, Juvenes florētissimi; quod honores quos defuncto, eo studio & diligentia quā videritis, amor & necessitudo habere jussit, tantā frequentia adjuvisti. Sed & ego nomen CUNONIANUM, ejusq; propinquos, affectu prolixiori quā sermone prosequor: Et vos fructum beneficii vestri magis in affectu illorum (quem ipsorum nomine vobis spondeo) quā in oratione meā experiri volo.

Illud modò omnes unicè optare debemus, ut & nobis aliquando intelligere liceat, quantò suavius, quantoq; utilius sit, meliorum & plurium illorum consortio aggregari quos præmisimus, quā morari apud illos, quos hinc discedentes relinquimus. Cū autem nemini tutior sit ad illos via, quā qui præsentibus bonis satiatus fuerit, hoc precemur; ne nos prius ex hac vitā evocari cōtingat, quā nulla amplius fames ad fluxa hæc orbis nostri bona cupidus respectare coegerit. Non quod existimem omnes felicitates, omnesq; adeò annos hujus viri, quem modò deduximus, nobis pariter adæquandos esse; aliud enim est *satis*, aliud *diu* vivere: nec refert quicquam, cum prandeas, quod alius longiori tempore accumbat, si tu breviori fortassè tempore replearis utilius; Sed hæc est summa voti; ut ex *virtute ac felicitate nostrā aliorum prius utilitas* augeatur; & ex *adversitatibus* nostra *pietas* crescat; donec ad æternam illam patriam, judiciolo quodam visibilium fastidio, & maturo invisibilium desiderio aspiremus.

D I X I.

Ja 666

ULB Halle 3
002 177 021

A white rectangular library label with a barcode and identification numbers.

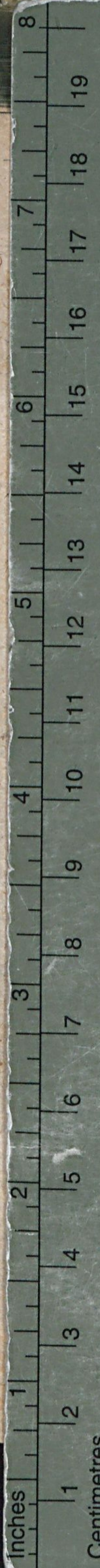
5b-700

Von 7

MC

B.I.G.

Farbkarte #13

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

UNCULA
UNERE

48.

56

ccellentissimi & Con-
sissimi Viri

DN.
ÆI CUNONIS
NICI IN ACA
NA PROFESSORIS
Juridicæ Facultatis
linarij

is ante ædes defuncti
ore habita.

BERGIO,
col. Doct. &
ofefs. P.

Anno 1624.

COFURTI
cripta
ÆELIS KOCHII.